

[Ebba Strange]

nævningebehandling, fordi jeg fra mange henvendelser ved, at nævningebehandlingen har forekommet urimeligt ubehagelig for voldtægts ofre, og det er bl. a. dem, vi har haft i tankerne, når vi har støttet dette lovforslag.

Nathalie Lind (V):

Fru Ebba Stranges bemærkninger føler jeg nødvendiggør, at jeg siger et par ord. Fru Ebba Strange siger, at det er de efter hendes opfattelse forbedrede regler om bedømmelse af voldtægtsager, der gør, at SF vil stemme for dette forslag. Ja men der har jo ikke ét eneste øjeblik lige fra første behandling af forslaget været nogen – i hvert fald ikke fra mit partis side – der ikke har tilsluttet sig, at vi fik en ændret affattelse af § 216 og § 217 indbyrdes, så det er ikke et argument, der holder.

Fru Ebba Strange fokuserer stærkt på, at man har hævdet, det er ubehageligt for ofre for voldtægt at være igennem en nævningsbehandling i modsætning til en domsmandssag. Det står også i betænkningen, og vi har forhandlet om det og sagt, at der kun er én behandling her. Det blev jo også sagt for lidt siden af hr. Ninn-Hansen i hans udmærkede indlæg.

Men det, jeg vil tage frem, er, at hvis det specielt var hensynet til ofre for voldtægt, der efter fru Ebba Stranges mening nødvendiggjorde, at de sager blev unddraget fra nævningebehandling, så gælder de samme argumenter jo slet ikke, når det drejer sig om røveri og brandstiftelse. Der har jo heller ikke været nogen åbning dér. SF har som regeringen fulgt princippet, som ministeren også var inde på, nemlig at der ikke var noget særligt, der talte imod det, og at man derfor nok burde foretrække hurtigere og enkle sagsbehandling og vælge at gå over til en domsmandsbehandling, efter at strafferammerne var nedsat.

Jeg vil gerne stærkt have sagt, at det argument, at straffereglerne indholdsmæssigt er bedre for voldtægts ofre, har der ingen uenighed været om; det vil fru Ebba Strange også kunne slå op og se er sagt meget stærkt lige fra første behandling.

Hagen Hagensen (KF):

Det er også fru Ebba Stranges bemærkning, der kalder mig frem, for det skal slås fast og i hvert fald være noget af det sidste, der siges i denne forbindelse, at vi har tilkendegivet tilfredshed med, at voldtægtsbestemmelsen, som den er udformet nu i § 216, netop bliver gjort klar. Vi har ligesom fru Ebba Strange sagt, det var rimeligt, at man fik en klar bestemmelse: voldtægt er voldtægt. Men vi forstår ikke, at den omstændighed, at man klargør begrebet, skal have den følge, at man knækker strafferammerne og derved undergiver en hel del af sagerne – måske de fleste – en ændret behandlingsmåde.

Jeg synes ikke, der er grund til at sige andet, end at ofrene for disse alvorlige forbrydelser har krav på, at man behandler sagerne ens, og har krav på at få den beskyttelse, der ligger i, at de kun skal afgive forklaring én gang, nemlig når beviset skal bedømmes. Man vil slæbe dem igennem retten én gang til med alt det ubehag, der kan følge deraf, idet jo langt de fleste sager eller i hvert fald ganske mange af dem vil blive anket, og så skal man til det igen.

Det er dels det, vi har ønsket at undgå, dels naturligvis, at vi ikke på nogen måde ved at tillade knækkede strafferammer ville være med til at markere, at der her kunne være tale om at sætte strafniveaet ned. Tværtimod: i en periode, hvor grove tilfælde af vold og røveri og alt, hvad dertil hører, desværre er i stigning, finder vi det særdeles betænkeligt, at man overhovedet på nogen måde fra dette tings side er med til at markere noget, der kan opfattes i retning af, at strafniveaet nu skal sænkes. Det vil fru Ebba Strange gerne, men hun vil se på, hvad der kommer ud heraf.

Jeg er bange for, at folketinget ved at vedtage dette forslag klart markerer, at man mener, disse alvorlige forbrydelser nu skal behandles på en mildere måde. Det er sagt så klart af hr. Ninn-Hansen, at jeg ikke skal sige mere herom nu.

Jeg finder, at man ikke tager tilstrækkeligt hensyn til ofre, og at man heller ikke i tilstrækkeligt omfang tager det hensyn, man burde tage, nemlig til lægmandselementets medvirken i vor strafferetspleje, og det er noget ganske afgørende.

Wilhelm (VS):